

at man kan gå videre ad den vej, så det ikke længere bliver et fyord at tale om, at vi må have en mere restriktiv alkoholpolitik.

For det andet vil jeg nævne det forebyggelsespolitiske område, hvor vi glæder os over, at der her i Folketinget i april måned kunne samles et stort flertal, 106 stemmer var det, så vidt jeg husker, for et forslag fremsat af Kristeligt Folkeparti, som pålægger regeringen at komme med en handlingsplan inden 1. november, som skal være med til at nedbringe det høje aborttal. Det skal både ske ved at komme med forslag til initiativer, der kan forebygge uønsket graviditet, og til initiativer, som kan forbedre eller nærmest etablere, for der er ikke meget af det i dag, rådgivning af de abortsøgende kvinder.

Også på dette punkt ved jeg godt, man kan sige, at der er sket lidt af et skifte i forhold til den debat, der har været ført på abortområdet i årtier, hvor Folketingets partier, uanset hvilket udgangspunkt de har for stillingtagen til den fri abort, nu erkender, at der må kunne gøres en indsats for at få nedbragt det høje aborttal. Det synes vi dog er et positivt resultat at notere sig her hen imod afslutningen af dette folketingsår.

Folketinget har også taget stilling til, hvordan vi kan beskytte vores drikkevand og sikre vores vandmiljø gennem den såkaldte Vandmiljøhandlingsplan II. Også den må have et par ord med på vejen fra Kristeligt Folkeparti her ved afslutningen af folketingsåret.

Vandmiljøhandlingsplan II er jo blevet til på grundlag af et forlig mellem regeringspartierne, Venstre, De Konservative og SF, og det kan man jo sige meget om.

Vi er i Kristeligt Folkeparti grundlæggende enige med partierne om, at det er vigtigt, at vi beskytter vores drikkevand, og at tvivlen må komme vort miljø til gode, sådan at forstå at man fra tid til anden må tage nogle initiativer, som man måske ikke fuldt ud kender rækkevidden af.

Vi må da også sige, at vi syntes, der var nogle knaster, som skulle luges ud, og vi glæder os i den forbindelse over, at Folketingets partier kunne tilslutte sig nogle af de ændringsforslag, Kristeligt Folkeparti stillede ved andenbehandlingen, sådan at man bl.a. fik blødt op for harmonikravene i vandmiljøhandlingsplanen, uden at miljøsigtet tabes.

Uanset det må vi alligevel beklage, og det var også baggrunden for, at vi ikke selv kunne støtte lovgivningskomplekset til sidst, at det ikke lykkedes for os at finde forståelse for, at land-

bruget skulle have kompensation for den belastning på 0,5 mia. kr., som bliver erhvervet til del på grund af de initiativer, der tages med vandmiljøhandlingsplanen. Lad mig i den forbindelse sige, at vi håber, at vi så kan lette landbruget på anden vis bl.a. ved måske at sløjfe jordskatterne, hvilket Kristeligt Folkeparti meget gerne vil. Det er i hvert fald en sag, som vi meget gerne vil vende tilbage til i den kommende folketingssamling.

En anden lille sag, som jeg synes det er værd at tage fat på her i dag i et tilbageblik, der rækker ud over den periode, Kristeligt Folkeparti har siddet i Folketinget i denne omgang, er regeringens forhold til de private skoler. Det var faktisk sådan, at det af finansloven for 1998 fremgik, at regeringen ønskede at give Undervisningsministeriet en hjemmel til at opkræve en energifgift på 10 pct. af de selvejende institutioners udgifter til energi eksklusive de miljøafgifter, de betaler i forvejen, herunder CO₂-afgift samt moms.

Jeg nævner det her, fordi netop det forslag var en i særklasse klar diskrimination af de private skoler, fordi f.eks. folkeskolen ikke skulle pålægges den samme energifgift.

Forslaget blev taget af bordet, og det er godt nok, men det næste forslag og det næste anslag mod de frie skoler var så, at regeringen vil skære i statsstøtten til efterskolerne ved at begrænse støtten til kun at gælde for 40 kursusuger om året, hvor mange efterskoler faktisk tilbyder kurser på lidt flere uger end 40. Det forslag blev også efter megen debat droppet, og efterskolerne slap i første omgang med skrækken.

Det sidste, som så desværre blev gennemført med et stort flertal her i Folketinget, var, at tilsynet med de frie skoler blev overført til kommunerne, og det synes vi faktisk er meget betænkeligt, for det kan betyde et meget uensartet tilsyn med de frie skoler og i virkeligheden et tilsyn, som skal varetages af dem, som man nok må sige er de direkte konkurrenter til de frie skoler, nemlig kommunerne, som jo har ansvaret for folkeskolen.

Vi vil meget nøje følge det område, for vi synes, at der fra regeringens side i indtil flere omgange i denne folketingssamling og også før valget har været tilløb til anslag mod netop de frie skoler.

I valgkampen i marts måned efterlyste Kristeligt Folkeparti en anden dagsorden, som ikke bare var dikteret af materialismen og markedsmechanismen, en dagsorden, hvor der blev sat